

ARTURO
PÉREZ-REVERTE

KRÁTKE

DNI

NA

ZABÍJANIE

Krátke dni na zabíjanie

Arturo Pérez-Reverte

Krátke dni na zabíjanie

*Zo španielčiny preložila
Sofia Tužinská*

slovar

Copyright © Arturo Pérez-Reverte 2016
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2018
Translation © Sofia Tužinská 2018

ISBN 978-80-556-2978-0

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Neverím ľuďom, ktorí majú dom, posteľ,
rodinu a priateľov.*

Charles Plisnier,
Falošné pasy

Peklo je v skutočnosti silný stimulant.

John Dos Passos,
Nezabudnuteľné roky

Nočné vlaky

Žena, ktorá mala čoskoro zomrieť, už desať minút nepretržite rozprávala vo vozni prvej triedy. Hovorila o banalitách, o kúpeľnej sezóne v Biarritzi, o poslednom filme s Clarkom Gableom a Joan Crawfordovou. Vojnu v Španielsku spomenula len mimochodom. Lorenzo Falcó ju počúval, medzi prstami držal nedofajčenú cigaretu, nohy mal prekřížené, pričom dbal na to, aby si nepokrčil puky na flanelových nohaviciach. Žena sedela pri okienku, za ktorým uhaňala noc, a Falcó na druhom konci pri dverách do chodby. V kupé boli sami.

„To bola Jean Harlowová,“ povedal Falcó.

„Ako prosím?“

„Harlowová. Jean... V Čínskych moriach búrok s Gableom.“

„Aha...“, žena sa naňho pozerala o niečo dlhšie, než bolo bežné. Každá žena venovala Falcóovi aspoň zopár sekúnd. On na ňu takisto chvíľu hľadel, hodnotil pohľadom jej hodvábné pančuchy s linkou, kvalitné topánky, klobúk a kabelku položené na vedľajšom mieste, elegantné šaty od Madeleine Vionnetovej, ktoré z pohľadu dobrého pozorovateľa, a on ním bol, neladili s vulgárnym zovňajškom ženy. Afektované správanie o nej veľa prezrádzalo. Otvorila si kabelku a nalíčila si pery a obočie, predstierajúc spôsoby a výchovu, ktoré jej v skutočnosti chýbali. Boli to len premyslené a naučené gestá, usúdil Falcó, no k dokonalosti im chýbalo veľa.

„Aj vy cestujete do Barcelony?“ opýtala sa.

„Áno.“

„Napriek tomu, že je vojna?“

„Som obchodník. Vojna niektorým priťažila, iným pomohla.“

Žene sa v očiach mihlo opovrhnutie, no vzápätí ho premohla.

„Rozumiem.“

O tri vagóny ďalej zatrúbila lokomotíva, a keď expres prechádzal širokou zákrutou, rachot podvozkov zmohtnel. Falcó sa pozrel na svoje drahé hodinky Patek Philippe na ľavom zápästí. O štvrt hodiny mal mať vlak päťminútovú zastávku v stanici Narbonne.

„Ospravedlňte ma,“ povedal.

Zahasil cigaretu v popolníku na operadle sedadla, postavil sa, napravil si uzol na kravate a uhladil záhyby na saku. Ošúchanému kufru z bravčovej kože, ktorý si odložil spolu s klobúkom a plášťom na policu nad svojou hlavou, nevenoval ani pohľad. Nebolo v ňom nič, len zopár starých kníh, aby bol trochu ťažší. Všetko potrebné, pas, peňaženku s francúzskymi, nemeckými a švajčiarskymi bankovkami, škatuľku aspirínu, špičku na cigarety z korytnačieho panciera, strieborný zapalovač a pištoľ značky Browning s deväťmilimetrovým kalibrom a šiestimi nábojmi v zásobníku mal pri sebe. Keby si zobral klobúk, mohol by v žene vzbudiť podozrenie, a tak sa načiahol len za plášťom a svojmu dokonalému trilby klobúku z hnedej plsti venoval smutné tiché zbohom.

„S vašim dovoľením...“ povedal a otvoril posuvné dvere. Skôr než vyšiel, pozrel sa naposledy na ženu. Tvár mala obrátenú k nočnej krajine a na tmavom skle okna sa odrážal jej profil. Falcó venoval posledný pohľad jej nohám. Boli pekné. Tvár nestála za reč, veľa práce urobil mejkap, no pod šatami sa črtali zvodné krivky a nohy ho v tom utvrdili.

Na chodbe už stál nízky muž v dlhom kabáte z ťavej kože, na nohách mal dvojfarebné topánky a na hlave klobúk so širokým okrajom. Mal vypuklé oči a niečím pripomínal amerického herca Georga Rafta. Falcó si stal

vedľa neho a zacítil silnú vôňu pomády na vlasy zmiešanú s ružovou toaletnou vodou. Bola nepríjemná.

„To je ona?“ zašepkal chlapík.

Falcó prikývol, vybral si tabatierku a medzi pery si vložil ďalšiu cigaretu. Muž v dlhom kabáte skrivil svoje malé ružové kruté ústa.

„Určite?“

Falcó mu neodpovedal. Zapálil si cigaretu a pobral sa ďalej. Na konci vozňa sa obzrel a zbadal, že chlapík už nie je na chodbe. Oprel sa o dvere toalety, fajčil a počúval ohlušujúci rachot kolies na koľajniciach. V Salamance mu admirál prízvukoval, aby sa nemiešal do technických záležitostí. Nechceme o teba prísť ani zbytočne riskovať, ak by niečo nevyšlo. Tak znel rozkaz. Tá žena cestuje z Paríža do Barcelony bez ochranky. Ty sa s ňou len stretneš, identifikuješ ju a potom sa vyparíš. O zvyšok sa postará Paquito Araña. Veď ho poznáš. Pôjde to hladko. Takéto veci mu idú dobre.

Na začiatku konvoja opäť zaznela trúba. Vlak zvolnil rýchlosť, za oknom pribúdali svetlá a plynuli čoraz pomalšie. Rachot podvozkov slabol a strácal rytmus. Na konci chodby sa objavil sprievodca v modrej uniforme a oznámil: „Stanica Narbone, stojíme päť minút.“ Falcó spozornel a napäto ho sledoval, keď prechádzal popri kupé, z ktorého nedávno odišiel. Revízor však nepostrehol nič nezvyčajné. Bolo dohodnuté, že Araña stiahne rolety. Prešiel popri Falcóovi a zopakoval: „Stanica Narbone, stojíme päť minút,“ a vošiel do vedľajšieho vozňa.

Na nástupišti bolo málo ľudí: pol tucta cestujúcich s kuframi, ktorí vystúpili z vlaku, prednosta stanice s červenou čiapkou a s baterkou v ruke pomaly kráčajúci k lokomotive a vedľa vchodu znudený strážnik v krátkom plášti s očami upretými na pokazené staničné hodiny, ktorých ručičky ukazovali trištvrte na jednu. Falcó kráčaľ k východu, no ešte raz sa pozrel na vagón, z ktorého pred chvíľou vystúpil. Cez okná do chodbičky uvidel, že na kupé, v ktorom sedela žena, boli stiahnuté

rolety. Zazrel aj Araňu, ktorý už takisto vystúpil z vlaku a pohyboval sa niekoľko krokov za ním.

Na začiatku konvoja prednosta stanice zamával baterkou a zapískal na píšťalke. Lokomotíva vyfúkla kúdoľ pary a dala sa do pohybu. V tej chvíli Falcó vstúpil do budovy, prešiel cez vestibul, vyšiel na ulicu a vybral sa k žltému svetlu lúč, ktoré dopadalo na múr polepený reklamnými plagátmi a na peugeot pristavený kúsok ďalej od stanovišta taxíkov, presne tam, kde mal byť. Falcó na chvíľu zastal, aby ho Araňa dobehol. Nepotreboval sa ani obzrieť, prítomnosť muža mu zvestoval nezameniteľný pach pomády a ružovej kolínskej.

„Bola to ona,“ povedal Araňa a podal Falcóvi malú koženú aktovku. Potom si chlapík strčil ruky do vreciek na kabáte, klobúk si stiahol hlboko do čela a rýchlymi krátkymi krokmi odkráčal po ulici osvetlenej slabým žltým svetlom, až sa stratil v tme. Falcó sa vybral k peugeotu s naštartovaným motorom, v ktorom sa na mieste šoféra črtala nehybná čierna silueta.

„Máte baterku?“

„Áno.“

„Dajte mi ju.“

Šofér mu podal baterku, zaradil jednotku a auto sa pohlo. Lampy osvetľovali opustené ulice a mimo mesta lemovali vozovku, popri ktorej rástli stromy s kmeňmi označovanými bielymi pásmi. Falcó zapol baterku a namieril lúč svetla na obsah aktovky. Boli v nej listy a dokumenty napísané na stroji, diár s telefónnymi číslami a adresami, ústrižky z nemeckých novín a splnomocnenie na meno Luisa Rovira Balcellsóva s pečiatkou Katalánskej vlády a fotografiou. Na štyroch dokumentoch bola pečiatka Komunistickej strany Španielska. Všetko uložil späť do aktovky, odložil baterku a pohodlne sa usadil. Povolil si uzol na kravate, prikryl sa plášťom, hlavu si oprel o operadlo a zavrel oči. Keďže sa už niekoľko hodín neholil, na jeho atraktívnej hranatej tvári vyrastalo jemné strnisko a dokonca ani teraz,

keď bol ukolísaný spánkom, sa nezmenil jej zvyčajný sympatický výraz, ktorý občas skrivil krutý úsmev a potemnela mu, ani čo by sa stal svedkom tragikomického žartu, na ktorom sa sám podieľal.

Po oboch stranách vozovky naďalej prúdili vo svetle lúčov stromy označené bielou farbou. Skôr než Falcóa ukolísalo auto a konečne zaspal, spomenul si na nohy mŕtvej ženy. Škoda, zbytočné plytvanie, pomyslel si. Za iných okolností by ochotne strávil medzi nimi celú noc.

„Naskytla sa nová záležitosť,“ povedal Admirál.

Cez okno za jeho chrbtom bolo vidieť kupolu salamanskej katedrály, ktorá sa týčila za stromami s holými konármi na námestí. Predseda SNIO – Národnej informačnej a operačnej služby – podišiel k veľkej mape polostrova vedľa políc s encyklopédiami Espasa, ktorá zaberala polovicu steny.

„Nová komplikovaná, nepríjemná záležitosť,“ zopakoval, vybral si z vrečka na lanovom saku – vo svojej kancelárii nikdy nenosil uniformu – pokrčenú vreckovku, hlasno sa vysmrkal a pozrel na Lorenza Falcóa, ani čo by ho obviňoval zo svojho prechladnutia. Potom si schoval vreckovku a ukázal na miesto v pravom dolnom rohu mapy.

„Alicante,“ povedal.

„Červená zóna,“ podotkol Falcó celkom zbytočne. Admirál sa naňho pozorne zadíval, no vzápätí sa zatváril znechutene.

„Samozrejme, že je to červená zóna,“ namrzene odvrkol.

Falcóa zarazil jeho podráždený tón. Absolvoval únavnú cestu po juhu Francúzska, v Irune prekročil hranicu a v Salamance strávil iba jeden deň. No a predtým dokončil ťažkú misiu v Barcelone, ktorá sa nachádzala v republikánskej oblasti. Od vojenského prevratu si neoddychol ani jeden deň.

„Budeš oddychovať, keď budeš mŕtvy,“ Admirál sa pochmúrne zasmial na vlastnom žarte. Falcó si pomyslel, že

humor jeho šéfa mal často zlovestný podtón a odvtedy, čo tretieho augusta na palube krížnika *Libertad* zabili spolu s inými námorníkmi jeho jediného syna, mladého kadeta, ho mal čoraz častejšie. Vyznačoval sa cynizmom a zlo-myseľnosťou a tie ho neopúšťali, ani keď nariadil agentovi skupiny Lucero, ktorá sa zapájala do špeciálnych operácií, aby sa vo vypočúvacej miestnosti republikánov nechal trebárs aj zaživa stiahnuť z kože. Tvoja stará bude konečne vedieť, kde spíš, uťahoval si z neho a bolo to náramne vtipné. Po štyroch mesiacoch občianskej vojny a po tom, čo postupne prišli o tucet agentov, sa tu jeho drsný tón udomácnil a napodobňovali ho dokonca aj sekretárky, odpočúvači a dešifrovači. Tomuto drobnému chudému Galícijsčanovi z Betanzos s hustými sivými vlasmi a od nikotínu žltými fúzmi, ktoré mu zakrývali celú hornú peru, to dokonca pristalo. Admirál mal veľký nos, strapaté obočie a v pravom oku – ľavé bolo sklené –, čier- nom, prísnom, prenikavom a nesmierne inteligentnom, sa pri slovách *červení* a *nepriatelí* zračila nevôľa. Skrátka šéf frankistickej špiónážnej služby bol malý, dôvtipný, mrzutý a obávaný. Na ústredí v Salamance ho prezývali *Diviak*, no iba poza jeho chrbát.

„Môžem si zapáliť?“ opýtal sa Falcó.

„Nie, dočerta! Nemôžeš si zapáliť, som hrozne pre- chladnutý,“ mrzuto sa zadíval na balíček tabaku na stole.

Falcó sedel, hoci jeho šéf stál. Boli starí známi a poznali sa od čias, keď bol Admirál lodným kapitánom a námor- ným atašé v Istanbule a viedol na Blízkom východe in- formačnú službu republikánov, no keď vypukla občian- ska vojna, vydal ju do rúk frankistom. Prvý raz sa stretli v Istanbule ešte pred vojnou. Falcó bol vtedy sprostred- kovateľom obchodu so zbraňami určenými pre írsku or- ganizáciu IRA.

„Niečo pre vás mám,“ povedal Falcó, vytiahol z vrečka na saku obálku a položil ju na stôl. Admirál si ju zvedavo prezeral. Sklené oko mal o niečo bledšie ako to skutoč-

né a jeho dvojfarebný pohľad ľudí trochu znepokojoval. Po chvíli otvoril obálku a vybral z nej poštovú známku.

„Neviem, či takú už máš. Rok tisícosemstopäťdesiat,“ povedal Falcó.

Admirál ju obracal medzi prstami a skúmal vo svetle, ktoré dopadalo cez okno. Nakoniec podišiel k písaciemu stolu so zásuvkou plnou fajok a škatuliek s tabakom, vytiahol z nej lupu a starostlivo si prehliadal známku.

„Čierna na modrej, bez pečiatky, číslo jeden z Hannoveru,“ skonštatoval spokojne. „Kde si ju kúpil?“

„V Hendaye, ešte predtým než som prešiel cez hranice.“

„Podľa katalógu stojí prinajmenšom štyri milióny frankov.“

„Zaplatil som za ňu päť.“

Admirál prišiel ku skrini, vybral z nej album a vložil doň známku.

„Daj si to do nákladov.“

„Už sa stalo. Ako to vyzerá s Alicante?“

Admirál pomaly zatvoril skriňu. Potom si poškrabal nos, pozrel sa do mapy a znova sa poškrabal.

„To má ešte čas. Minimálne dva dni.“

„Musím tam ísť?“

„Musíš.“

Bolo zvláštne, koľko vecí sa mohlo skrývať za jedným slovom, ironicky skonštatoval Falcó. Prekročenie zóny, známy pocit neistoty, keď si človek uvedomí, že je opäť na nepriateľskom území, nebezpečenstvo a strach. Možno aj zajatie, mučenie a smrť za sivého rána celom k múru alebo kdesi v tmavej pivnici jednou ranou do tyla. Lopata nehaseného vápna, a hotovo. Mysľou mu preblesla spomienka na ženu z vlaku a rezignovane pripustil, že si nevie vybaviť jej tvár.

„Zatiaľ to využi a oddýchni si,“ poradil mu Admirál.

„Kedy mi dáte informácie?“

„Tentoraz to urobíme postupne. Zajtra máme prvé stretnutie s ľuďmi z SIIF.“

Falcó namrzene zvrátil obočie. SIIF bola skratka Tajnej informačnej služby falangy, fašistickej vojenskej milície. Tvorili ju najdrsnejší prívrženci Národného frontu, ktorý viedol generál Franco.

„Má s tým niečo spoločné falanga?“

„Čosi predsa len áno. Veď uvidíš. O desiatej máme stretnutie s Ángelom Luisom Povedom... Áno, s tou hyenou, netvár sa tak.“

Falcó zmazal z tváre namrzenú grimasu. Poveda bol predsedom SIIF. Tento ostrieľaný vojak prvej línie pôvodom zo Sevilly si urobil dobré meno počas prvých dní povstania, ktoré vypuklo v Andalúzii. Poslušne plnil rozkazy generála Queipa de Llano a strieľal rovnako do syndikalistov ako do učiteľov.

„Myslel som si, že pracujeme sami, na vlastnú päsť.“

„Vyzerá to tak, že nie. Je to priamy rozkaz Generalísima... Tentoraz budeme spolupracovať s falangistami, a hotovo. Sú do toho namočení aj Nemci a modlím sa, aby sa k nim nepridali aj Taliani. Pred chvíľou som sa o tom rozprával so Schröterom.“

Falcó čakalo jedno prekvapenie za druhým. Nepoznal osobne Hansa Schrötera, ktorý sa dal prekrstiť z pôvodného mena Juanito Escroto, za čo si vyslúžil posmech do konca života, no vedel, že je veliteľom nacistickej Informačnej služby v Španielsku, ktorá bola priamo prepojená na admirála Canarisa pôsobiaceho v Berlíne. Frankistické ústredie v Salamance bolo ako mravenisko domácich či zahraničných agentov a informačných služieb. Spolu s Nemcami z Abwehru fungovala aj talianska Vojenská informačná služba a množstvo inštitúcií združujúcich španielskych špiónov a kontrašpiónov, ktorí navzájom súperili a škodili si: falangisti zo SIIF, vojaci zo SIM, sieť civilnej špiónáže známa ako SIFNE, MAEPEBA, Riaditeľstvo polície a bezpečnosti a iné menšie služby. SNIO, ktorú viedol Admirál, závisela od ústredia a bola pod dohľadom Nicolása Franca, brata samotného Cau-

dilla. Táto služba sa špecializovala na sabotáže, infiltrovanie medzi nepriateľov a ich vraždy na republikánskom území, ale aj v zahraničí. Spadalo do nej aj takzvané Združenie Lucero, do ktorého patrila Falcó: elitná skupina mužov a žien, ktorá bola v žargóne miestnych tajných služieb známa ako Skupina pre špinavé záležitosti.

„Večer sa v Kasíne koná oslava na počesť talianskeho veľvyslanca. Jeho delegácia sa ubytuje na poschodí. Bude tam veľa ľudí. Nechcel by si prísť?“

Falcó ho pozorne skúmal. Vedel, že šéf ho má rád. Občas sa preriekol a povedal: „Trochu mi pripomínaš môjho syna.“ Tohto muža však určite nezaujímal jeho spoločenské vyžitie. Admirál si správne vyložil jeho pohľad a na tvári sa mu zjavil zlomyselný úsmev.

„Príde aj Hans Schröter... Pripravil som vám krátke stretnutie. Bude to len pár minút. V súkromí. Chce ťa spoznať, ale tak, aby nevzbudil pozornosť.“

„Čo mu mám povedať?“

„Nič,“ Admirál sa opäť vysiakal do vreckovky. „Bežný rozhovor. Drž jazyk za zubami a nechaj, nech si ťa poobzerá. Počul o tebe a chce si ťa trochu oľúkať.“

„Rozumiem. Pozerať, počúvať a mlčať.“

„Presne tak... Mimochodom, bude tam aj ďalší Nemec. Poznáš ho: Wolfgang Lenz.“

„Ten z Rheinmetallu?“

„Áno. Myslím si, že príde aj s manželkou. Volá sa Ute. Alebo Gréta? Má také krátke meno. Alebo Petra?“

„Poznám ju.“

Admirál sa šibalsky usmial. Zjavne ho to neprekvapilo. Zažili toho spolu už veľa.

„Dôverne?“

„Nie, len zbežne. Stretli sme ju aj s manželom na večeri v Záhrebe. Minulý rok, spomínate si? Boli ste tam.“

„Jasné, pamätám si ju,“ uškrnul sa opovržlivo, „urastená blondína s výstrihom až po zadok. Štetka, ako všetky Nemky. Ako ťa poznám, čudujem sa, že si ju nezbalil.“

Falcó sa zdržanlivo usmial, ani čo by sa ospravedlňoval.

„Lovil som v iných vodách, Admirál.“

„To si viem predstaviť.“ povedal roztržito, pretože už myslel na niečo iné. „Teraz sú tu. Som zvedavý, o čo im ide, vzácnym hosťom a celej tej hávedí.“

„Má to niečo spoločné s Alicante?“

Admirál namieril prstom na Falcóa, ani čo by to bola nabitá pištoľ.

„Ja som Alicante nikdy nespomenul! Je ti to jasné, chlapče?“

„Jasné.“

„Ešte som sa nezmienil o tomto, ani o inom zasratom mieste.“

„Isteže nie.“

„Tak prestaň mudrovať, zdvihni sa zo stoličky a vypadni. Uvidíme sa zajtra o trištvrte na desať na ulici Consuelo. Nezabudni prísť v uniforme.“

„V uniforme? To myslíte vážne?“

„Isteže. Predpokladám, že ju máš, ak ti ju ešte nezožrali mole.“

Falcó sa pomaly postavil. Admirál ho prekvapil. Nepokladal sa za vojaka, práve naopak. Roku 1918 ho postupne vyhodili z Námornej akadémie Marína, keď sa prevalil jeho škandalózne pomer s manželkou učiteľa, s ktorým sa pobil na päste priamo uprostred prednášky o torpédach a podmorských zbraniach. Keď však vypukla vojna, Admirál mu vybavil provizórny titul poručíka vojenského námorníctva a dopomohol mu k práci. V nacionalistickom Španielsku zopár odznakov alebo hviezd na výložkách otváralo množstvo dverí.

„Falangisti sú z uniforiem hotoví, takže musíme vykročiť správnou nohou,“ povedal Admirál Falcóovi vychádzajúcemu z jeho kancelárie. Ten sa otočil medzi dverami a zasalutoval: „Keď budem v uniforme, mám hovoriť rozkaz, Admirál?“

„Chod' do čerta!“

Pred zrkadlom v hotelovej izbe si starostlivo upravoval golier a manžety na košeli a šírila sa z neho vôňa kolínskej značky Varon Dandy. Vlasy uhladené tužidlom boli začesané dozadu a brázdila ich dokonalá cestička. Mal oblečenú snehobielu košeľu a na vyleštené kožené topánky mu dopadali nohavice s dokonalými pukmi. Lorenzo Falcó na chvíľu znehybnel a s potešením študoval svoj odraz v zrkadle: dokonale oholenú tvár, presne vytvarované bokombrady, sivé oči, ktoré sa s melanchóliou a iróniou pozerali na seba, ale aj na okolitý svet. Jedna žena raz o nich povedala – hodnotiť tieto veci prináleží ženám –, že sú ako oči dobrého chlapca, ktorému sa nedarilo v škole. Pred ženami bolo často užitočné predstierať opak, no v skutočnosti sa vôbec nemal zle. Falcó pochádzal z dobre situovanej andalúzskej rodiny, ktorá sa venovala vinohradníctvu a vývozu vína do Anglicka. Dobrá výchova a vzdelanie nadobudnuté v detstve sa mu zišli v čase búrlivej mladosti, neukončenej vojenskej kariéry, ľahkovážneho a tuláckeho života, ktoré preverili iné črty jeho povahy. Teraz mal tridsaťsedem rokov a za sebou bohaté skúsenosti v Amerike, Európe, Španielsku, vojnu, nočné vlaky, hranice prekročené v snehu či daždi, medzinárodné hotely, tmavé ulice, tajné objatia. Tam, kde sa mu pamäť miešala s vyblednutými tieňmi, mal uložené búrlivé spomienky na činy a miesta a bolo mu jedno, či sa ich počet bude zväčšovať. Život bol preňho fascinujúce územie, lovecké teritórium vyhradené len pre tých najodvážnejších, čo boli ochotní podstúpiť akékoľvek riziko, a keď na to príde, zaplatiť bez reptania aj tú najvyššiu cenu. Koľko platím, pán hlavný? Drobné si nechajte. Život mal preňho nachystanú okamžitú odmenu a možno aj hrozný trest, ktorý vyčkával na príhodnú chvíľu, no tá bola ešte príďaleko. Pre Falcóa slová ako vlasť, láska alebo budúcnosť nemali nijaký význam. Bol mužom vycvičeným žiť pre daný moment. Vlk v tieni. Horlivý a nebezpečný.

Obliekol si čiernu vestu a sako, nasadil si motýlika a zapol remienok na hodinkách – manžety na košeli mu

pretŕčali presne o tri centimetre a zdobili ich strieborné oválne gombíky – a dal si do vreciek predmety starostlivo uložené na komode: strieborný zapalovač Parker Beacon, zelené plniace pero Sheaffer Balance, ceruzku v oceľovom puzdre, poznámkový blok, striebornú škatuľku s aspirínom, peňaženku z krokodílej kože s dvestopesetami v malých bankovkách a mincami na prepitné. Potom si vybral dvadsať cigariet z veľkej škatule playersiek – kupoval ich poštou SNIO z Lisabonu – naplnil si nimi tabatierku a vložil ju do pravého vrečka na saku. Ohmatal sa, aby zistil, či je všetko na svojom mieste, a nakoniec sa pozrel na pištoľ na nočnom stolíku vedľa posteľe. Bola to jeho obľúbená zbraň, bez ktorej sa od júna tohto roku nevzdialil ani na krok. Bol to poloautomatický Browning FN model 1910 vyrobený v Belgicku. Pištoľ mala trojitú poistku, jednočinnú spúšť a zásobník so šiestimi nábojmi. Bola to plochá, ľahká, jednoducho ovládateľná zbraň schopná vystreliť deväťmilimetrovú guľku rýchlosťou 299 metrov za sekundu. Večer ju rozložil, potom starostlivo vyčistil a naolejoval jej hlavuň a uistil sa, že spúšťová pružina sa nezadrhá. Teraz ju poťažkal na dlani a presvedčil sa, že zásobník je plný. Potom ju zabalil do bielej vreckovky a schoval do skrine. Pomyslel si, že nie je vhodné, aby šiel na oslavu v Kasíne ozbrojený, aj keď bolo v tomto čase plné uniform, výložiek a pištolí.

Poslednýkrát sa rozhliadol, zobral si kabát, biely šál a čierny klobúk, vypol svetlo a vyšiel z izby. Keď kráčal po chodbe, slastná myšlienka, že Browning 1910 bol model, s ktorým Srb Gavrilo Princip zavraždil v Sarajeve Františka Ferdinanda a rozpútal tak svetovú vojnu, mu na tvári vylúdila krutý úsmev. Okrem drahého oblečenia, anglických cigariet, strieborných a kožených doplnkov, tabletiiek na bolesť hlavy, riskantného života a krásnych žien, mal Lorenzo Falcó záľubu vo veciach okorenených detailmi. Mal rád veci s patinou.

Povzdych Španielska

Keď Lorenzo Falcó vstúpil do salóna, vojenský orchester hral Povzdych Španielska. Kryté nádvorie Kasína nachádzajúceho sa v paláci zo šestnásteho storočia zaplavovalo žiarivé svetlo, čo vôbec nebolo v súlade s prísny-
mi ekonomickými opatreniami počas vojny. Presne ako očakával, bolo tam plno uniforiem, výložiek, vyleštených číziem a puzdier s pištoľami, ktoré výstredne viseli na opaskoch ich majiteľov. Všimol si, že väčšina vojakov mala vyššie hodnosti a podaktorí mali ruky v dlahách a zdobili ich medaily za účasť na krutých bojoch v okolí Madridu, o ktorých v poslednom čase prinášali noviny množstvo správ. No aj napriek uniformám a vojenskému vzhľadu davu vyzeralo všetko priveľmi vzdialené frontu. Dámy, podľa nepísaného protokolu medzi prívržencami nacionalistov, sa tvárili zdržanlivo – žena bola jemná bytosť, opora vojaka, snúbenica, manželka či matka –, mali oblečené elegantné šaty ako vystrihnuté z módnych časopisov a niektorým sa podarilo úspešne skombinovať novodobé móresy s pôvabom svojho pohlavia. Nie všetci muži mali uniformy, podaktorí boli v smokingoch alebo tmavých oblekoch, ku ktorým si obliekli falangistickú modrú košeľu a čiernu kravatu. Všade sa ozýval šum rozhovorov, vojenská čašníci v bielych sakách chodili medzi hosťami s táckami naloženými nápojmi a na druhej strane sály, oproti orchestru, sa rozprestieral barový pult. Nikto netancoval. Falcó pozdravil zopár známych, poobzeral sa, zastal pri schodisku vyzdobenom červeno-žltou zástavou, ktorú nacionalisti prijali pred